

Sygn. akt IX Ka 1538/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Babilon-Domagala

Sędziowie: SO Marcin Chałoński

SO Krzysztof Sójka (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Anna Misztal

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Roberta Jagusiaka

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2014 roku

sprawy

M. K. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art.290 § 1 kk w zw. z art.278 § 1 kk, art.226 § 1 kk

T. K. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art.290 § 1 kk w zw. z art.278 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego T. K. (1) i obrońcę oskarżonego M. K. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Opatowie

z dnia 21 czerwca 2013 roku sygn. akt VII K 87/13

I. uchyla orzeczenie z pkt III i IV wyroku w przedmiocie orzeczenia wobec oskarżonego M. K. (1) kary łącznej pozbawienia wolności i warunkowego zawieszenia wykonania tej kary na okres próby 3 (trzech) lat oraz oddania oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora;

II. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej skazania oskarżonego M. K. (1) za przestępstwo z art. 290 § 1 kk w zw. za 278 § 1 kk - pkt I wyroku, oraz w całości co do skazania oskarżonego T. K. (1) za przestępstwo z art. 290 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk

i związane z tym orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności (pkt V, VI i XI wyroku), a także orzeczenia dotyczące nawiązek wobec obu oskarżonych, to jest M. K. (1) i T. K. (1) (pkt VII i VIII wyroku) i w tej części sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Ostrowcu Świętokrzyskim do ponownego rozpoznania;

III. zmienia zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżanego M. K. (1) w ten sposób, że:

1. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie wymierzonej temuż oskarżonemu za przestępstwa z art. 226 § 1 kk kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt II wyroku), warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 3 (trzech) lat;

2. zasądza od oskarżonego M. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty za obie instancje;

IV. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy (pkt II i IX);

V. zasądza od oskarżonego M. K. (1) kwotę 10 (dziesięć) złotych należną Skarbowi Państwa tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.

IXKa 1538/ 13

UZASADNIENIE

1/ M. K. (1) oskarżony został o to, że:

I. w dniu 12 października 2012 roku w miejscowości K.woj. (...)działając wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1)w oddziale leśnym o numerze (...)składającym się z działek leśnych o numerach (...)stanowiących własność Lasów Państwowych Nadleśnictwa O.dokonał wyrębu i zaboru w celu przywłaszczenia pięciu drzew gatunku sosny o wartości szacunkowej 326,12 zł na szkodę Nadleśnictwa O.,

tj. o przestępstwo z art. 290 § 1 k. k. w zw. z art. 278 § 1 k. k.

II. w dniu 12 października 2012 r w miejscowości W. woj. (...), znieważył słowami powszechnie uznanymi za obelżywe funkcjonariusza publicznego w osobie st.post. K. C. (1), z Komendy Powiatowej Policji w O. podczas i w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych polegających na interwencji, związanej z kontrolą drogową i czynnością legitymowania,-

tj. o przestępstwo z art. 226 § 1 k.k.

T. K. (1) oskarżony został o to, że:

I. w dniu 12 października 2012 roku w miejscowości K.woj. (...)działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1)w oddziale leśnym (...)składającym się z działek leśnych o numerach (...)stanowiących własność Lasów Państwowych Nadleśnictwa O.dokonał wyrębu i zaboru w celu przywłaszczenia pięciu drzew gatunku sosny o wartości szacunkowej 326,12 zł na szkodę Nadleśnictwa O.,

tj. o przestępstwo z art. 290 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Opatowie wyrokiem z dnia 21 czerwca 2013 r. orzekł:

I. oskarżonego **M. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I - szym aktu oskarżenia, a stanowiącego przestępstwo z art. 290 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. i art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeka karę grzywny w wymiarze 40 (czterdziestu) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych,

II. oskarżonego **M. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II - gim aktu oskarżenia, a stanowiącego przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego **M. K. (1)** w punktach I -szym i II - gim wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną orzekł karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **M. K. (1)** kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszil na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata, oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora,

V. oskarżonego **T. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, a stanowiącego przestępstwo z art. 290 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. i art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł karę grzywny w wymiarze 20 (dwudziestu) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej " stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych,

VI. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **T. K. (1)** kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszil na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata,

VII. na podstawie art. 290 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego **M. K. (1)** na rzecz Skarbu Państwa - Lasów Państwowych Nadleśnictwo w O. Św. kwotę 652,24 (sześciuset pięćdziesięciu dwóch 24/100) złotych tytułem nawiązki w wysokości podwójnej wartości wyrąbanego drzewa,

VIII. na podstawie art. 290 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego **T. K. (1)** na rzecz Skarbu Państwa - Lasów Państwowych Nadleśnictwo w O. Św. kwotę 652,24 (sześciuset pięćdziesięciu dwóch 24/100) złotych tytułem nawiązki w wysokości podwójnej wartości wyrąbanego drzewa,

IX. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zarządził zwrot oskarżonemu T. K. (1) dowodu rzeczowego w postaci piły spalinowej marki S. (...) - wobec stwierdzenia jego zbędności dla postępowania karnego,

X. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego **M. K. (1)** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 513,82 (pięciuset trzynastu 82/100) złotych tytułem kosztów sądowych,

XI. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego **T. K. (1)** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 353,82 (trzystu pięćdziesięciu trzech 82 /100) złotych tytułem kosztów sądowych.

Apelacje od wyroku tego złożyli obrońca oskarżonego M. K. (1) oraz osobiście oskarżony T. K. (1).

Obrońca oskarżonego M. K. powyższy wyrok zaskarżył w całości na korzyść tegoż oskarżonego i na podstawie art. 438 pkt 1 i 2 kpk zarzucił:

I/ obrazę prawa materialnego, a konkretnie art.226 kk polegającej na wyrażeniu błędnego poglądu, iż określenie "jesteś głupią babą i możesz sobie zatrzymać majtki, a nie moje prawo jazdy" stanowiło znieważenie w rozumieniu tegoż przepisu, w sytuacji gdy właściwe rozumienie ustawy karnej w tym zakresie oraz postawa samej funkcjonariuszki co do takich słów, nie dawały podstaw ku temu aby traktować je jako znieważenie,

II/ obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, a konkretnie 410 kpk, art. 424 kpk w zw z art. 2, art. 5 par 2 I art. 7 kpk, polegającą na błędnym oparciu rozstrzygnięcia co do winy oskarżonego wyłącznie na pomówieniu przez niewiarygodnego świadka W. R. (1), składającego rozbieżne, sprzeczne wewnętrznie zeznania, a pominięcie istotnych dla sprawy dowodów osobowych w postaci konsekwentnych od początku wyjaśnień obu oskarżonych potwierdzonych w tym zakresie zeznaniami dwojga policjantów p. C. I p. P. oraz zeznaniami św. H. N. I R. M. co do okoliczności, iż M. K. (1) kupił drewno od W. R. który osobiście- w lesie wskazał jemu miejsce \$0 wyrębu, przez co działanie oskarżonego nie wnosi-znamion przestępstwa nielegalnego wyrębu i przywłaszczenia drewna.

wnosząc o :

o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie M. K. (1) od popełnienia zarzucanych czynów.

Oskarżony T. K. (1) wyrok zaskarżył w części go dotyczącej, w całości na swoją korzyść i na podstawie art. 438 pkt. 3 kpk zarzucił:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu jakoby działając wspólnie i w uzgodnieniu z M. K. (1) dopuścił się wyrębu drewna z lasu państwowego działając celowo, z przestępczym zamiarem jego kradzieży-przywłaszczenia, w sytuacji gdy z zebranych dowodów w postaci złożonych „na gorąco” wyjaśnień osk. M. K. (1) oraz potwierdzających je zeznań świadków w osobach policjantów, którzy słyszeli na miejscu wyrębu wypowiedź W. R. (1) sprzedawcy drewna, policjanci to : K. C. (1) i G. P. - wynikało że działał w dobrej wierze, iż wycięcie 5 drzew sosen jest legalne, że zostały zakupione od właściciela, a więc nie miał zamiaru popełnienia przestępstwa.

wnosząc o:

o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od stawianego zarzutu.

Sąd Okręgowy rozważył co następuje:

Obie apelacje są słuszne co do zasady o ile dotyczą zarzucanego obu oskarżonym przestępstwa wyrębu w celu przywłaszczenia drewna na szkodę Nadleśnictwa w O., a więc czynu zakwalifikowanego z art. 290 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk. Apelacja obrońcy oskarżonego M. K. i apelacja oskarżonego T. K. umożliwiły sądowi odwoławczemu uchylenie wyroku w tej części i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Podkreślić należy, że konieczność takiego rozstrzygnięcia nie jest zawiniona przez Sąd orzekający, a wynika z okoliczności, które pojawiły się na etapie postępowania odwoławczego i wymagają sprawdzenia co niewątpliwie przekracza ramy postępowania odwoławczego i możliwość prowadzenia postępowania dowodowego w oparciu o przepis art. 452 § 2 kpk. Sąd Okręgowy, co prawda podjął próbę uzupełnienia przewodu sądowego na rozprawie odwoławczej jednakże okazało się, że istnieje konieczność dalszego uzupełnienia postępowania dowodowego i te czynności winien wykonać sąd I instancji.

Wraz z apelacją obrońca oskarżonego M. K. załączył do akt sprawy pisemne oświadczenie z dnia 12. X. 2012 r. „rzekomo” sporządzone osobiście przez W. R. (1), a mające dokumentować fakt, że będące przedmiotem sprawy drewno sosnowe tenże W. R. sprzedał oskarżonemu M. K. za kwotę 100 zł.

Przesłuchani na rozprawie apelacyjnej na tę okoliczność obaj oskarżeni zgodnie potwierdzili zawarte w treści oświadczenia stwierdzenia. Próbowali również wyjaśnić dlaczego wcześniej w ogóle o tym oświadczeniu nie wspominali chociaż M. K. miał nim dysponować przez cały czas toczących się czynności procesowych tak na etapie dochodzenia jak i podczas rozprawy przed Sądem Instancji (patrz treść wyjaśnień obu oskarżonych k. 194- 195).

Przesłuchany na powyższą okoliczność w charakterze świadka W. R. (1) zeznał między innymi, że okazane mu oświadczenie z k. 179 akt sprawy, nie jest zgodne z prawdą i stwierdził, że zostało ono sfabrykowane poprzez ustawienie daty 12. X. 2012 r.

Nie był jednak w stanie do końca logicznie wytłumaczyć jak doszło do napisania przez niego tegoż oświadczenia tzn. złożenia pod jego treścią podpisu bowiem samą treść pisał oskarżony M. K.. Ponadto podał on, że już po dacie czynu zarzucanego obu oskarżonym sprzedawał drewno M. K. (k. 195- 196).

Gdy oskarżony okazał sądowi inne oświadczenie podpisane przez W. R. późniejszych dat, świadek ten stwierdził, że tylko jedno z nich z datą 21. XII. 2013 r. zawiera jego podpis, a trzy pozostałe podpisy jego zdaniem zostały sfałszowane. Wspomniane oświadczenia zostały załączone do akt sprawy (k. 192).

Zachowanie się w sprawie świadka W. R., którego zeznania są najistotniejszym dowodem w sprawie budzi pewne wątpliwości. Nie ulega żadnej wątpliwości, że świadek ten nie jest konsekwentny w swoich wypowiedziach na co zwrócił już uwagę sąd orzekający. Zachowanie się tegoż świadka w sprawie jest zastanawiające, bowiem z jednej strony świadek obciąża obu oskarżonych i w sytuacji diametralnej różnicy w ich relacjach, dotyczących czynu z 12. X. 2012 r. pozostaje z oskarżonym w „dobrych” kontaktach, skoro sprzedaje im drewno, skoro podpisuje oświadczenia, o których mowa powyżej. Zachowanie W. R. budziło już pewne wątpliwości, na etapie wyjaśnienia sprawy, gdy w

lesie w obecności funkcjonariuszy policji, składał niejednoznaczne oświadczenia co do swojej roli w całym zdarzeniu z udziałem oskarżonych. Istnieje konieczność weryfikacji zeznań W. R.. Przede wszystkim Sąd Rejonowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy dodatkowo przesłucha w charakterze świadków R. M. (2) i H. N. na okoliczność sporządzenia oświadczenia z k. 179 akt sprawy, a w szczególności kiedy i komu podpisali to oświadczenie oraz w celu wyjaśnienia, dlaczego w swoich dotychczasowych zeznaniach, które Sąd Rejonowy uznał za „nie wnoszące niczego istotnego w zakresie linii obrony oskarżonych” (k. 165) nie wspominali w ogóle o takim oświadczeniu.

Przesłucha sąd rejonowy w charakterze świadka siostrę i ewentualnie szwagra W. R. którzy zdaniem oskarżonych byli na miejscu kradzieży drewna i to pod ich wpływem świadek W. R. miał zataić fakt sprzedaży drewna i wskazania go oskarżonym do wyrębu. W toku tegoż przesłuchania Sąd winien dążyć do uzyskania informacji dotyczących W. R., a w szczególności jego zachowania, czy nadużywa on alkoholu, czy ma problemy ze zdrowiem psychicznym. Dane te mogą być przydatne do ewentualnego rozważenia potrzeby przesłuchania W. R. w obecności biegłego psychologa- art. 192 § 2 kpk.

Rozważy Sąd Rejonowy w razie uzasadnionych podejrzeń w tym zakresie potrzebę zawiadomienia organów ścigania o możliwości popełnienia przestępstwa w związku ze sporządzeniem oświadczenia z k. 179 akt i oświadczeń złożonych na rozprawie odwoławczej k. 192. Mogą tutaj wchodzić w grę przestępstwo z art. 270 § 1 kk czy też z art. 239 § 1 kk (utrudnianie postępowania karnego).

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy w zakresie o którym mowa powyżej Sąd orzekający w oparciu o przepis art. 442 § 2 kpk może poprzestać na ujawnieniu dowodów, które nie miały wpływu na uchylene wyroku (dot. to przede wszystkim zeznań świadków R. C., F. K., K. C. (1), G. P. oraz K. M.).

W razie uznania, że zebrane w sprawie dowody świadczą o winie obu oskarżonych, Sąd uwzględni fakt, iż obecnie czyn zarzucany obu oskarżonym może stanowić jedynie wykroczenie z art. 120 § 1 kw bowiem ustawowy próg między przestępstwem a wykroczeniem wynosi 420 zł (patrz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 września 2013 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 r. – Dz. U z 2013 r poz. 1074. Powyższe znajduje uzasadnienie w nowelizacji prawa karnego materialnego i prawa wykroczeń wprowadzonej ustawą z dnia 27 września 2013 r o zmianie ustawy kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz U Nr 1247 z 25. X. 2013 r. – obowiązujący od dnia 9 listopada 2013r - art. 2 pkt 5 cyt. ustawy).

Sąd Rejonowy w tej sytuacji rozpozna sprawę w zakresie jak przedstawiono powyżej, bez zbędnej zwłoki, mając na uwadze termin przedawnienia karalności wykroczeń określony w art. 45 § 1 kw oraz okoliczność, że będący przedmiotem rozpoznania czyn miał miejsce w dniu 12. X. 2012 r.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego M. K. (1) w części dotyczącej przestępstwa z art. 226 § 1 kk.

W tym zakresie apelacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, o ile podnosi zarzut obrazy prawa materialnego a to art. 226 § 1 kk.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca oskarżonego, jak to jednoznacznie akcentuje w treści uzasadnienia tej części apelacji, oparł się na dowodzie z wyjaśnień oskarżonego oraz dowodach z zeznań funkcjonariuszy policji, w tym K. C. (1), pod adresem której oskarżony, jak to zarzuca mu akt oskarżenia, miał kierować słowa powszechnie uznane za obelżywe.

Oskarżony M. K. twierdził, że słowa które miały znieważać policjantkę nie kierowane były pod jej adresem ale bezosobowo.

Świadek K. C. (1) zeznała, że słowa obelżywe oskarżony wypowiadał pod jej adresem, ale ona nie czuje się nimi znieważona.

Obrońca oskarżonego nie kwestionował ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku w tej części. Wynika z nich jednoznacznie, że oskarżony M. K. użył wobec interweniującej policjantki K. C. (1) słów ją znieważających nazywając ją m. in. „głupią babą”.

Podkreślić należy, iż obraza prawa materialnego, a więc zarzut oparty na treści art. 438 pkt 1 kpk może być rozpatrywany tylko wówczas, gdy ustalenia faktyczne są trafne, a sąd orzekający do tych ustaleń zastosował niewłaściwy przepis prawa, lub w ogóle takiego przepisu nie zastosował mimo, że miał taki obowiązek.

W sytuacji gdy oskarżony, nie przyznaje się do winy i obrońca opiera się na dowodzie z jego wyjaśnień, winien był przede wszystkim kwestionować ustalenia faktyczne- art. 438 pkt 3 kpk. Z tego już powodu, apelacja sporządzona przez osobę fachową, jaką jest obrońca oskarżonego, w tej części jest oczywiście bezzasadna.

Przestępstwo z art. 226 § 1 kk jest przestępstwem chroniącym działalność instytucji państwowych, w tym konkretnym przypadku funkcjonariusza publicznego podczas, i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Tylko pośrednim przedmiotem ochrony jest cześć konkretnej osoby fizycznej pełniącej te obowiązki służbowe. W tej sytuacji oświadczenie policjantki o tym, że nie czuje się ona znieważona nie ma znaczenia dla zakwalifikowania czynu oskarżonego z art. 226 § 1 kk.

Wspomnieć należy, że świadek K. C. w swoich zeznaniach na rozprawie (k. 126v) jednoznacznie stwierdziła, że jako osoba fizyczna nie czuje się obrażona, natomiast uważa, że oskarżony M. K. powinien czuć szacunek dla organów państwowych.

Okoliczność, że oskarżony przeprosił K. C. znalazła niewątpliwie odzwierciedlenie w wymiarze kary jako okoliczność łagodząca, natomiast nie może w ogóle ekskulpować oskarżonego jak tego chce obrońca w apelacji.

Reasumując powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk orzekł jak w sentencji.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze wobec oskarżonego M. K. Sad ten orzekł w oparciu o przepisy art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 10 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23. VI. 1973 r o opłatach w sprawach karnych (Dz U Nr 49 poz. 223 z 1983 r z późniejszymi zmianami).

(SSO Marcin Chałoński) (SSO Aleksandra Babilon – Domagała) (SSO Krzysztof Sójka)